

Sygn. akt IV CSK 13/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa L. W.
przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie Kujawsko-Pomorskiemu
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 lipca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 17 lipca 2014 r., sygn. akt V ACa 31/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego poniesionymi przez stronę pozwaną.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Powódka wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 17 lipca 2014 r., którym Sąd Apelacyjny – na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 5 listopada 2013 r. – zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanego Skarbu Państwa – Wojewody Kujawsko – Pomorskiego kwotę 45.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 25 sierpnia 2007 r. do dnia zapłaty i zniósł wzajemnie między stronami koszty zastępstwa procesowego, a w pozostałej części apelację oddalił. Powołując się na podstawę określoną w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego dalszej kwoty 45.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 25 sierpnia 2007 r. oraz renty w kwocie po 1.500 zł miesięcznie, płatnej poczynając od miesiąca października 2007 r. z ustawowymi odsetkami w razie zwłoki w płatności każdej z rat, ewentualnie przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca wskazała na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Twierdziła,

że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne, a równocześnie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości. Wątpliwości te, zdaniem skarżącej, dotyczą „...odpowiedzi na pytanie, o korelację art. 455 § 1 k.c. wskazującego podstawę przyznania poszkodowanemu odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia – do procentowego stopnia uszczerbku na zdrowiu osoby poszkodowanej, a także art. 444 § 2 k.c. wskazującego podstawę do zasądzenia od osoby odpowiedzialnej za wywołanie u poszkodowanego rozstroju zdrowia odpowiedniej renty – do faktu otrzymywania przez osobę poszkodowaną świadczeń z innych tytułów, ale w czasie teraźniejszym orzekania, podczas gdy żądanie zasądzenia renty początek swój bierze w dacie wcześniejszej...”.

Analiza wywodów zawartych w skardze kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżąca nie przytoczyła przekonujących argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie wskazanych przez nią przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

W art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie obejmujące poważną wątpliwość prawną i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie ma znaczenie dla praktyki sądowej oraz dla rozstrzygnięcia złożonej skargi. Skarżący, wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej.

Z kolei wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, skarżący powinien wykazać, że przepisy potrzebne do rozstrzygnięcia skargi wywołują poważne wątpliwości interpretacyjne i wyjaśnić, na czym one polegają albo wykazać, że przepisy te wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów. W obu wypadkach chodzi przy tym

wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Sformułowane przez skarżącą zagadnienia prawne oraz wspierające je wywody nie przekonują o występowaniu przesłanek opisanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Skarżąca nie wskazała na poważne wątpliwości natury prawnej, a jedynie na potrzebę dokonania oceny przedstawionego stanu faktycznego i zajęcia stanowiska. Zaprezentowała wybrane poglądy na wyłaniające się kwestie prawne oraz własną ocenę stanu faktycznego, a formułowane pytania, na które *notabene* w większości sama udziela odpowiedzi, świadczą o tym, że chodzi jej tylko o poddanie zaskarżonego wyroku kontroli kasacyjnej, a nie o rozstrzygnięcie zagadnień prawnych o istotnym znaczeniu dla praktyki sądowej.

Poza tym problematyka poruszona przez skarżącą była już niejednokrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego. W odniesieniu do kryteriów ustalania wysokości zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę tylko przykładowo można tu wskazać na uchwałę pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973 r., III CZP 37/73 (OSNC 1974, nr 9, poz. 145) oraz orzeczenia Sądu Najwyższego: z dnia 15 grudnia 1965 r., II PR 280/65 (OSNCP 1966, nr 10, poz. 168), z dnia 4 czerwca 1968 r., I PR 175/68 (OSNCP 1969, nr 2, poz. 37), z dnia 10 października 1967 r., I CR 224/67 (OSNCP 1968, nr 6, poz. 107), z dnia 19 sierpnia 1980 r., IV CR 283/80 (OSNCP 1981, nr 5, poz. 81), z dnia 10 grudnia 1997 r., III CKN 219/97 (nie publ.), z dnia 20 marca 1998 r., II CKN 650/97 (nie publ.), z dnia 11 lipca 2000 r., II CKN 1119/98 (nie publ.), z dnia 12 października 2000 r., IV CKN 128/00 (nie publ.), z dnia 12 września 2002 r., IV CKN 1266/00 (nie publ.), z dnia 29 września 2004 r., II CK 531/03 (nie publ.), z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03 (OSNC 2005, nr 2, poz. 40), z dnia 28 czerwca 2005 r., I CK 7/05 (nie publ.), z dnia 9 listopada 2007 r., V CSK 245/07 (OSNC-ZD 2008, nr D, poz. 95), z dnia 14 lutego 2008 r., II CSK 536/07 (OSP 2010, nr 5, poz. 47), z dnia 26 listopada 2009 r., III CSK 62/09 (OSNC-ZD 2010, nr C, poz. 80), z dnia 28 stycznia 2010 r., I CSK 244/09 (nie publ.), z dnia 17 września 2010 r., II CSK 94/10 (OSNC 2011, nr 4, poz. 44), z dnia 7 lipca 2011 r., II CSK 682/10 (nie publ.), z dnia 19 stycznia 2012 r., IV CSK 221/11 (nie publ.), z dnia 6 lipca 2012 r., V CSK 332/11 (nie publ.) i z dnia 12 lipca 2012 r.,

I CSK 74/12 (nie publ.). Co się zaś tyczy prawa do renty, o której mowa w art. 444 § 2 k.c., to przykładowo można tu wymienić orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 19 września 1967 r., I PR 285/67 (OSNCP 1968, nr 3, poz. 55), z dnia 9 września 1968 r., III PRN 49/68 (nie publ.), z dnia 13 lipca 1972 r., III PRN 14/72 (OSNCP 1973, nr 5, poz. 76), z dnia 22 lutego 1974 r., II PRN 7/74 (OSNCP 1974, nr 11, poz. 200), z dnia 11 marca 1976 r., IV CR 50/76 (OSNCP 1977, nr 1, poz. 11), z dnia 10 października 1977 r., IV CR 367/77 (OSNCP 1978, nr 7, poz. 120), z dnia 4 lipca 2002 r., I CKN 837/00 (nie publ.) i z dnia 8 czerwca 2005 r., V CK 710/04 (nie publ.).

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącą przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i – ze względu na sytuację życiową skarżącej – orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.